TIGR A HYENA,

čili

Napoleon III. a Eugenie.

Historický román z posl. dob.

Pro "Pokrok Západu" přeloženo.

DÍL II.

(Pokračování 57.)

Marion se velice lekla—snad kdyby otec vstal! — Byl to okamžik nevýslovného strachu,—nehnula ani sebou, pročež když bylo nyní vše tiché tak se otec s povzdechem na posteli obrátil — snad měl právě sen o svém ztraceném dítěti!

Když Marion za krátký čas pravidelné dýchání otce slyšela, vytratila se tiše z domu. — Pes na ní čekal na schůdkách — pohladila ho, pak spěchala k bráně a na ulici. — Z věží hlásaly hodiny jednu po půlnoci.

Žebračka spěchala zpět do ulice Gerbier, kde teprv nyní hlavní díl práce jí nastával.

Cesta nebyla daleká.—Po uplynutí několik minut byla opětně u umrlčí komory. — Marion chtěla zrovna do vnitř vstoupiti, když za jedním pilířem spatřila lidskou postavu — byl to hlídač anebo někdo bez přístřeší, který zde útulek přes noc hledal?

Žebračka, která neměla času na zbyt zůstala chvilku stát a přemýšlela, co by jí nyní činiti bylo — nesměla svůj úmysl prozraditi — bála se, že se již beztoho mnoho prozradila!

"Pst — jste Vy to, madamoiselle Marion," šeptal onen nápadně dlouhý stín za pilířem —

Žebračka pohlížela s podivením na onoho v dlouhém plášti zahaleného člověka, který její jméno znal —

"Kdo jste," tázala se tiše —

"Valentino, sluha dona Aguado — můžete mně důvěřovati! Vše jest v pořádku! Jsem zde abych Vám byl nápomocným!"

"Nebudu Vaší pomoc potřebovati, avšak přece jsem ráda, že zde není cizí člověk," pravila Marion. "Chcete prince zde očekávati?"

"Rád bych šel s Vámi, bych Vám byl pomocníkem!"

"Pak pojďte za mnou! Bojím se, že bych mrtvolu onoho mladíka sama neunesla — mrtví jsou těžce k nošení!"

"Tak jsem se přece v pravý čas dostavil! Pospěšme si! V příční ulici naproti čeká na nás ekypáž! Jsem ochoten ve všem Vám býti nápomocným!"

Marion vedla sluhu dona Aguado k mrtvole známého nám mladíka, kterého do komůrky prince Camerata odnésti chtěla.

Marion vzala oděv mladíka a vstoupila na stupně, ku dveřím železným—

Valentino jí následoval s mrtvolou, kterou si na ramena naložil.

"Až ke komůrce nahoru mne nesmíte následovati," řekla tiše, "musíme s největší opatrností jednati, aby nás hlídači nepozorovali! Doufám však, že sedějí na lávce a ta lavice se nachází na protější chodbě!"

"Učiním vše, co za dobré uznáte, mademoiselle Marion," odvětil Valentino, "jsem jenom proto zde abych Vám pomohl!"

"Přijměte moje díky! Mně samotné by mrtvola snad poněkud těžká byla!"

Marion položila si prst na ústa a otevřela opatrně a tiše železné dvéře—utlumené vrznutí nebylo možná zameziti, avšak nezdálo se jako by to byl někdo pozoroval.

Valentino vstoupil se žebračkou do úplně tmavé chodby—mrtvola byla těžka a obával se již že někde s ní narazí a tím plán celý zmaří — Marion ho však uchopila za ruku a vedla ho pomalu tmavou chodbou ku předu až ku schodům na jichž vrcholu se slabé světlo kmitalo.

Žebračka nechala klíč v železných dveřích trčeti — nyní nesla druhý přinešený klíč čís. 78 v ruce, a zastavila Valentino s mrtvolou — sama vystoupila tiše na schody, rozhlížela se po dlouhé chodbě. — Náhoda se zdála býti příznivá. — Hlídačové seděli na dlouhé lavici, která stála na konci příční dlouhé chodbě. — Usadili se a nemysleli, že by ne živé stvoření z umrlčí komory do vězení vniknouti mohlo. Všechny ostatní vchody však byly strážemi střežené.

Marion zůstala ještě okamžik poslouchajíce státi, a když se nic nehýbalo, vystoupla až do chodby a blížila se dveřím číslo 78. — Opatrně vstrčila klíč do zámku, otočila polehounku dvakráte ním a otevřela pomalu dvéře.—Vězeň ji neslyšel — ležel na svém loži a spal!

Žebračka položila přinešený oděv na podlahu, nechala dveře otevřené a kráčela zpět k schodům, aby Valentinovi odebrala mrtvolu.

Kdyby v tom okamžení přišla hlídka, pak byla Marion ztracena; co ji ale nejvíce trápilo, to bylo, že by pak princ nikdy více neměl naději na vysvobození!

Když se Marion k schodům přiblížila, natesla Valentino s mrtvolou až na hořejším stupni čekati—jelikož bylo vše tiché následoval jí, tak že Marion nyní mrtvolu jenom přes chodbu nésti potřebovala.

Žebračka vynaložila veškeré své síly, přijmula mrtvolu a šeptala Valentinovi, aby sestoupil dolů a čekal na její návrat.—Pak odnášela své mrtvé břemeno do komůrky prince Camaraty, položila jej na zem, vytáhla klíč a přivřela dveře.

Princ se tímto šramotem probudil, a byl v nemalém podivení nad touto podivnou návštěvou, i zvolal: "Kdo to!"

"Tiše— pro všichni svaté tiše," šeptala Marion," každý výkřik prozradí Vás a mne! Přicházím Vás vysvoboditi!"

"Kdo jsi, děvče," tázal se Camerata šeptem, kterému celý zjev jako nějaký sen přicházel, i vyskočil s lože.

"Markýz de Montholon a don Aguado přijali moje nabídnutí Vás vysvoboditi, můj princi! Jenom já to mohu učiniti! Chcete vše učiniti, co Vás žádati budu?"

Camarata seznal hned souvislost celé události, a přistoupil k Marion.

"Jest to pravda, dívko — chceš mne vysvoboditi? Avšak — co je to," šeptal, na bílé prostěradlo, kterým byla mrtvola pokrytá ukazujíce.

"Váš útěk nesmí nikdo pozorovati, za Vás zůstane tento ubožák v komůrce, a zítra se řekne, že jste svému životu konec učinil!"

"Tak mne chceš vyměniti—" "...chle princi! Nemáme ani ... ztracení. — Oblečte ten minutu k... jsem tuto s sebou to oděv, který ... mi své šaty, přinesla, a dejte ...la! Mezi bych je mrtvole oblék... stane, tím co se toto převlékání ... chci mrtvolu tak upravit, aby vypřirozeně vyhlíželo!"

"Svatá panno — kterak se Ti mám odsloužiti," šeptal Camerata, který se nad důmyslným a odvážným plánem děvčete nemálo podivil—viděl ji ale s tokovou jistotou pracovati, že ač jméno a stav její neznal, přece rychle se do práce dal, jak mu Marion radila.

Co zatím princ se zbavoval trestnických šatů a přinešený oblek na sebe bral, přistoupila Marion k lůžku, které v pozadí komůrky stálo a utrhla jeden díl prostěradla, který v pevný provaz spletla.

Princ byl s převlékáním záhy hotov — pomahal nyní mrtvolu do trestnických šatů obléci, ačkoliv ho při této práci hrůza pojímala — obdivoval mlčenlivě odhodlanost dívky.

Marion vzala pak mrtvolu, otočila právě zhotovený provaz kolem jejího krku a pověsila ji na železný podstavec postele.

Camerata se ulekl při tomto pohledu, tak velice se podobal samovrah v nynějším trestnickém obleku jeho osobě!

V témže okamžení stalo se vystřídání stráží venku — slyšeti bylo zřetelně mluvení a chůzi po hlavní chodbě — Marion a princ zůstali několik minut nepohnutě stát —

"Dvě hodiny," šeptala princi, když se vše opět utišilo, — "sem nepřijde nikdo — naše dílo jest dokonané! Nechte mne napřed jíti!"

"Tišo," hlesnul princ, a strhl Marion zpět ode dveří —

Blížily se venku kroky — nová stráž činila obchůzku — jest-li vezme kliku u dveřích do ruky, najde je otevřené a vše jest ztraceno!

Žebračka a princ odstoupli k postranní zdi — již se princ zmocnila myšlenka, pak-li strážník vstoupí, že ho učiní neškodným, poněvadž se své naděje na vysvobození nechtěl vzdáti —

Kroky se temně po dlouhé chodbě rozlehaly — nyní se vždy více blížily — jenom aby se Valentino dole pod schodami neprozradil—otevře-li stráž klapku ve dveřích a v temně osvětlené komůrce samovraha spatří —

Všechny tyto možnosti projely hlavou odvážné dívky — princ se tvářil velmi odhodlaně —

Zatím neshledal strážník nic podezřelého u vrátil se.

"Díky bohu," šeptala Marion, zvuk kroků vždy více se vzdáloval.

Avšak co to? Zdálo se jako by se útěk za každou cenu měl zmařiti — noví strážníci si neusedli na lavici, aby jako jich předchůdcové dřímali, nýbrž procházeli se po hlavní chodbě, bavíce se hovorem, tak že vždy po uplynutí ...ou minut příční chodbu křižovali, ... zrovna kudy odvážní uprchlíci jíti ... museli.

Nyní záleželo ... vše na tom nejpříležitější okamžik použíti!

Marion chtěla za každou cenu dvéře komůrky zvenčí zamknouti, taktéž i dále železné dvéře do předešlého stavu uvésti a oba klíče do domu svého otce navrátiti a k tomu ... se bylo ještě delšího času zapotřebí.

Rychle se rozhodla! Kdyby i ona byla zastižena, co na tom, neměla žádnou velkou ztrátu k želení!

Uchopila prince za ruku, vedla ho ku dveřím komůrky —

"Jděte napřed," šeptala, "nečekejte na mne! Tamto k onym schodům se musíte doplížiti, sestupte dolů a najdete tam sluhu dona Olympio —"

"Valentino — on jest zde —"

"Nemluvte s ním ani slova, střežte se všeho šramotu a spěchejte k východu, který není zamčen; dostanete se do ... ko-

mory a z této budete na svobodě!"

"Na svobodě — mám býti vysvobozen! Děvče s čím se Ti jenom odsloužím!"

"Ani slova více můj princi — slyšíte — právě přestoupili strážníci křížovou chodbu — rychle pryč!"

Marion otevřela tiše dvéře a vynutila prince ven — kmitnul se před jejím zrakem, a seznala, že se k schodům šťastně dostal —

Nyní přicházeli hlídačové opět na zpět — musela tento okamžik použíti, — vzala rychle prostěradlo s mrtvoly a vyklouzla ven, vstrčila klíč opatrně do zámku, otočila dvakráte, vzala klíč k sobě a spěchala k schodoum.

Hlídačové nespozorovali ničeho!

Marion kráčela dále do umrlčí komory, zamknula železné dvéře opatrně a za chvilku byla na ulici.

Nikdo nemohl tušiti, že vězeň císařův touto cestou na svobodu se dostal, nikdo sobě nemohl možnost útěku představiti a to tím méně, an se v komůrce princově mrtvola nacházela.

Když se na ulici objevila, viděla vedle pilíře prince s Valentinem čekati na ní.

Camarota se rychle k ní přiblížil — nemohl se vzdáliti, aniž by dívce ubezpečení věčné vděčnosti nevzdělil.

"Spatřím Tě opětně, šlechetná bytost," šeptal princ, "dokážu Ti že jsi svou pomoc nevděčníku neposkytla!"

"Co jsem učinila, stalo se z vděčnosti a z úcty k markýzovi," odvětila Marion odmítavě, "a nestojí moje služba ani za řeč! ... jenom šťastná, že se vše ... Jsem ... Žijte blaze, šlechetný princi!"

Camarata chtěl ... žebračku zadržeti — vyklouzla mu v... ... zmizela ve tmavé ulice.

Co zatím Valentino s princem do čekacího vozu vsedl a k markýzovi ujížděl, spěchala Marion k domu svého otce. — Podařilo se jí nepozorovaně klíče na své místo pověsiti.

Když se z otcovského dvora vzdalovala, rozednívalo se právě, a než se k ústavu dokora Loisona navrátila byl již bílý den.

Marion byla na smrt unavená, když do ústavu choromyslných vstoupila.

O útěk prince Cameraty neměl však nikdo ani tušení — druhý den po útěku oznámeno bylo policejnímu prefektu a ministru spravedlnosti, že se vězeň číslo 73 oběsil. — Podána byla o tom zpráva i císaři! —

Den Napoleonův.

Nejpilnější snaha Charles Louis Bonaparte byla, svého strýce napodobiti. — Odkud to přicházelo, že prvního Napoleona svým strýcem a sebe Napoleon III. nazýval, nedá se tak beze všeho vysvětliti, mohl ho rovněž tak dobře i rovněž tak málo svým dědečkem nazývati, neboť ačkoliv jeho nevlastní dcera Hortense Beauharnais s Lduvikem Bonaparte vdána byla, jest přece původ Charles Louis Bonaparte v mystické šero zahaleno.

Seznal však, že to je pro něho výhodné, prvního Napoleona svým strýcem nazývati a pokud možná bo nápodobovati! Spekuloval při tom na onen nimbus, který se v očích i nynějších Francouzů třpytil, a chtěl na sebe odlesk této slávy přenésti. — Byltě sobě vědom, že tím jeho postavení jenom získalo!

S neúmornou bedlivostí, sbíral všechny upomínky, by je ve svůj prospěch využitkovati mohl, a ta to spekulace se doposud výborně osvědčovala, poněvadž i jméno pro ... sebe použil!

Co zatím přemýšlel aby obnovil slávu francouzských zbraní, by se i v tomto ohledu svému vzoru podobal, založil den 15. srpna co den Napoleona, který se každoročně s velikou okázalostí na památku prvního Napoleona, kterýž se jak známo dne 15. srpna 1769 v Ajacco na Korsice narodil.

Francouzové, nakloněni vždy k slavnostem, nezlobili se zrovna stran nového svátku, a nový císař rozuměl svému národu tak dobře, že při každé události na jeho slabou stránku uhoditi dovedl. — Ustanovil, že v den Napoleonův císařská divadla bez všelikého vstupného navštěvovati se mohou a postaral se mimo toho o rozmanité veřejné zábavy, aby památku Napoleonskou příjemnější udělal.

Několik měsíců po oněch událostech, které jsme v předešlé kapitole vypravovali nadešel den Napoleonův, a celá Paříž byla v naladění a v obleku svátečním. Z cimbuří všech veřejných budov vlály prapory jednotlivá náměstí byla vítězobrány zdobena, lid se tlačil v svátečním oděvu k polím elysejským, k lesíku boulogneskému a do lesíka u Vincennes — množství krásných ekypáží a jezdců zdobilo široké ozdobené ulice — v kostelích se sloužily slavnostní mše a v Tuileriích se odbývaly velké zábavy.

Vlastní slavnost se ale měla odbývati odpůldne na velkém náměstí Vendôme, kde se měla ohromná socha, z kovu dobytých kanonů ulitá a Napoleona I. představující, postaviti.

Toto do osmi rohů vybíhající náměstí bylo vroubeno tribunami, okna a střechy okolních domů byla zvědavcům pronajata za ohromné sumy peněz, a lože pro císaře a císařovnu určena byla nad míru skvostně upravena se zlatými a sametovými draperiemi.

Náměstí Vendôme bylo velmi bohatou třídou lidí obydleno. A přece byla všechna okna, která vlastníkům neb jich přátelům k vyhlídkám nesloužila za velmi drahý peníz cizím zvědavcům pronajata. — Jenom jedno palácové stavení na blízku císařské lóži nebylo jako jiná stavení zvědavci obsažené — střecha i okna zůstala prázdná. — Balkon tohoto domu byl velmi skvostně praporý a jinak zdoben, tak že závodil co do skvostnosti a krásochuti s císařskou lóží, zůstal ale bez diváků.

Hodina slavnosti se blížila. Již hlásaly rány z děl vysloužilců, že se císař blíží.

Arcibiskup a celé kněžstvo táhlo v imposantním procesí na náměstí k zřízenému oltáři vedle sloupu.

Dvorní ekypáže přijížděly — skvostné uniformy se vyskytovaly na tribunách—kyrysnici, jichž brnění a přilbyce se ve slunci třpytily, stáli kolem špalír — bubny vířily a hudba zavzněla ve vzduchu.

Tu se objevila na onom balkony o kterém jsme se zmínili osoba, byla to postava neobyčejně velkého sluhy — Valentino to byl, který stavil květiny stranou a přinášel několik lenošek.

Kterak přišel Valentino do tohoto paláců,—vždyť palác jeho pána byl v jiné vzdálenější ulici?

Když odstoupil sluha zpět, objevila se dáma a vedle ní hezký, štíhle rostlý chlapec.—Měla na sobě tmavý šat velké jednoduchosti a s hlavy jí splýval závoj.—Celá tato postava, jakož i obrázek nějakého svatého kolem krku prozrazovalo tuto dámu co Španělku.

Krása této dámy vábila zraky kolem se nacházejícího množství na sebe, a ze všech stran bylo slyšeti: „Jaká to čarokrásná postava,—jaká to spanilost! Musí zde cizá a však velmi bohatá býti, neboť bydlí v tomto paláci sama!

Za ní bylo k spatření starší služebnou, která se v skromné vzdálenosti zdržovala.

V přeskvostných státních povozech blížili se císařští manželé, princové a princezky.

Pozornost lidstva ale byla rozdělena! Věnujíce jindy celou pozornost skvostnému vystupování císařovny Eugenie a celé dvorní družině, dívali se nyní mnozí na krásnou cizou dámu na balkoně.

Za zvuku hlučné hudby vedl císař svou manželku po schodech na tribunu a členové císařské rodiny následovali, by za křeslami císařských manželů svá místa zaujali.

Hlasitým voláním byli císařští manželé uvítání, začež na všechny strany poklonami děkovali.

V tom okamžení utkvěl zrak Eugenie na onom balkonu, kde dlela cizá dáma— —císařovna se zdála býti překvapena—co as bylo příčinou?

Pohlédla ještě jednou v tu stranu a jako by nějaká vzpomínka jí přišla—lehké zblednutí přejelo přes její obličej, avšak ztratilo se v okamžení, když se vedle císaře posadila—též i císař pohledl k oné cizince— avšak nemluveno ani slovem o tom.

Teprv když vlastní slavnost počínala a Eugenie zpozorovala, že se mnoho zraků neustále k balkonu obrací, obrátila se k velkoceremonáře, a vyslovila přání, že by ráda věděla, kdo ta cizá dáma jest.

Hned na to bylo viděti, jak několik komorních pánů policejního prefekta hledá— Maupas nacházel se mezi dvorními pány a objevil se za několik minut před císařovou, cítíc se šťastným, že s ní promluviti může— netušil, že otázka císařovny, na místě aby ho oblažila, k jeho lítosti do rozpaků ho přivede.

Eugenia pozdravila Maupase s oným zvyklým něžným avšak chladným úsměvem.

„Jednu otázku, pane prefekte," pravila tichým hlasem. „kdo asi je ona dáma tamto na balkoně?"

Maupas věděl ihned, koho císařovna míní,—nemohl však jméno její udati, hleděl se z rozpaků svých vyplésti a zabředl ještě více do nich.—

„Slyším právě, že si ona dáma v poslední době velkých zásluh získala o nižší třídy obyvatelstva, jelikož hledí následky chudoby všude mírniti!"

„Tak—velmi krásné a šlechetné! Děkuji Vám za tuto zprávu, avšak není to odpovědí na mou otázku! Kdo jest ona dáma?"

„Je cizá, jméno a stav její není mi lze udati, avšak pospíším sobě, bych vše bližší se dověděl a oznámím to pak ihned!"

„Podivné," usmívala se císařovna ironicky na Maupase který se ihned vzdálil, aby věc vyšetřil, neboť rozuměl tomuto úsměvu velmi dobře, který se asi takto dal vyložiti: K čemu pak jste policejním prefektem, pane, když něco podobného nevíte!

Když se Eugenie obrátila, seznala, že i Napoleon k onomu balkonu pohlíží—tedy i jeho zajímala—poznala to ihned, ačkoliv císař již zase k oltáři pohlížel, kde se v slavnosti pokračovalo.

Nepokoj se císařovny zmocňoval—musela míti jistotu—tahy cizé dámy vyvolávaly v ní upomínky, které jí trápily a mrzelo jí to velice, že nemohla ihned vysvětlení dostati!

Maupas doposud nepřicházel—Eugenia myslela že císařovně se musí nejmenší přání ihned vyplniti—a nyní seděla tu, aniž cíl své tužby dosáhnouti mohla. Osoba, která v jejím nitru všechnu zlost odnésti musela, byl policejní prefekt, který pro velkou tlačenici nic dozvěděti se nemohl. — Vrhl se brzy na tu, brzy na onu stranu, vyslal tajné jednatele a dodával této záležitosti neobyčejnou důležitost, jelikož se svým namaháním a snažením celý zpotil!

Tu se však mělo Eugenii bez policejního prefekta vysvětlení dostati, kterým nezůstavala více v pochybnostech!

Na balkoně se objevil Olympio, který se před Dolores poklonil a chlapce polibil, za ním márkýz de Montholon —

Eugenie cítila ve svém nitru celou směsici dojmů — jako by žárlivosti, v tom se dostavil policejní prefekt, kterému se dostalo vše,jenom ne laskavého uznání za své namáhání —

"O, mohl jste si své namahání ušetřiti, pane prefekte, vím již vše!"

"Jakže veličenstvi, již víte?"

"Jest to Španělka" — pravila Eugenie polohlasitě.

"Ovšem, madame —"

"Jmenuje se senora Dolores Cortina!"

"Jsem zahanben —"

"Palác patří —"

"Senoře Dolores —"

"Aguado?" vskočila Eugenie prefektovi do řeči.

"Senoře Dolores Cortina, jak veličenství dříve podotknouti jste ráčila!"

"Děkuju Vám za toto zdělení," pravila císařovna s blahosklonným úsměvem, poněvadž jí tato zpráva vítána byla.

Hned na to bylo po slavnosti císařský dvůr se vrátil do Tuilleríí a lid se rozešel. —

(Pokračování.)

Román malé Idunky.

(Lumír.)

Ve čtvrtém poschodí najal jsem byt a s hlubokým povzdechem vstupuju vždy do své malé podkrovní světnice; uvěříte mi zajisté, že nenáleží k největším příjemnostem, blížit se takovýmto spůsobem několikrát za den k nebesům.

Bylo ráno, když jsem se přistěhoval. Urovnav skrovný můj majetek, otevřel jsem okno; mám ve zvyku rozhlednouti se vždy v sousedství. Neviděl jsem mnoho. Vrcholy střech, omytých prudkým deštěm, který ve své horlivosti spláknul s sebou i mnohý starý, ale přece nad míru potřebný šindel; usmívaly se na mne pustě, smutně, ozářeny mdlými paprsky podzimního slunce. Před oknem nalezá se nízký pavlan, jehož dřevěné, nanmilé zábradlí opleteno jest zeleným břečťanem. V hustém jeho listí skrývá se hejno vrabců; skrývá se a štěbetá. Jeden z těbhto ničemů vystrčil hlavu ze svého úkrytu—„neprší!" oznámil pronikavým křikem ostatním soudruhům a brzo spustili všichni chvalně známou svotu skákajíce se stopky na stopku a střásajíce s listů utkvělé na nich dešťové kapky.

„Vy šelmy—zas už křičíte!" ozval se dětský hlásek. „Tu máte—" a — huš! — zašumělo to vzduchem. Vyhledl jsem ven.Souzední okno bylo otevřené a v něm tkvěla roztomilá hlavička malého děvčátka, tleskajícího ručkama a házejícího drobty členům ptačího proletariátu.

„Dobré jitro, maličká," řekl jsem a děvčátko se uleklo. Vložíc do úst drobný prstík, pohlíželo ke mně udiveně a jaksi tázavě. Tak chovají se vůbec děti, jsou-li osloveny někým neznámým: zpytujou mají-li mu důvěřovat. A děti, ač nemají znalosti lidských povah, zřídka kdy se mýlí; poznají brzo, kdo jim je přítelem. Řídí se právě citem a ten poučuje často nejlépe.

„Jak pak vám říkají, drahoušku?" tázal jsem se dále.

Děvčátko usmálo se na mne— „Idunka!" řeklo vesele. „A já jsem princezna a ti malí vrabčíci jsou mými služebníky."—

„A jestli pak také poslouchají, ti darebové, mou princeznu?"—ptal jsem se, mile tím libezným zjevem překvapen.

„Zdali poslouchají!" smála se Idunka, „to by bylo!" A seskočivši s okna na pavlán, „vidíte!" pravila vítězně. Vrabci uleknuti se rozletěli.

Tak seznámil jsem se s Idunkou a brzo byli jsme dobří přátelé.

Každý den ráno jakmile jsem uslyšel její hlásek, otevřel jsem okno a Idunka spěšně na ně vyskočivši, vypravovala mi, jak vzácnou je princeznou a štěbetala o závod s vrabci, kteří v obvyklé nesbednosti po nožkách jí skákali a z ruky chleb zobali. — „Teď ale každý na své místo! — „huš! —a Idunka vlezla oknem do mé světnice, prohledala mi všechny kapsy, vybírajíc co jsem jí byl večer přinesl dobrého.

Pak jsem jí musel ukazovat obrazky.—„To je vaše panička!" vybrala mi má milá maličká nejelegantnější a nejkrásnější dámu. Dobré dítě netušilo, že jsem starý mládenec . . . Na konec donutila mne vždycky, abych se na staromódní pohovku posadil, a tu pak musil jsem jí na kolenou houpati, při čemž mne rozpustile tahala za vousy. Stal jsem se znova dítětem. „A jak jsem se vám včera líbila?" tázala se co den Idunka. „Ach! co pak asi dělá můj Jenny," doložila pak vždy smutně.

Jenny byl malý korsický koník, na kterémž v teatro N. malá moje přítelkyně každého večera jezdila s dovedností, kteráž obecenstvo naplňovala obdivem. Hlučný potlesk rozlehl se vždy prostranstvím teatru, když malá Idunka v bílých gázových šatičkách s lesklými, drobnými hvězdami a modrou šerpou kolem boků se objevila a vesele na sedle malého Jenny si poskočila, který radostně zařehtav, na to s lehounkou jezdkyní bystře cirkem se proháněl. A když s ní odkvapil, rozlehl se potlesk znovu a Jenny musil se vrátit s Idunkou, která usmívajíc se, hubinky na všechny strany posílala a s nevinnou koketností hlavinku klonila, rovnajíc si zlatou stužku, kterouž utaženy byly plavé kudrnaté její vlasky. Musil jsem k vůli své malé přítelkyni co den docházet do teatru N. a když jsem někdy přece představení vynechal, hněvala se Idunka. „Včera jste mne ani neviděl . . ." řekla s výčitkou a večer seděl jsem pak dozajista na obyčejném místě v cirku.

Jednoho dne neslyšel jsem v obyčejnou hodinu ranní dětský hlásek. Otevřel jsem okno, vyhledl jsem ven— —Vrabci skákali po zábradlí; divili se asi se mnou, kde že je Idunka? Netrpělivě chodil jsem po světnici, vyznávám se, že mi bylo teskno. Usedl jsem na pohovku a vzal jsem knihu do ruky, ale nemohl jsem čísti. Po dlouhé době pozdvihl jsem zrak k oknu: Idunka seděla na něm, ručky majíc v klín složené, bledá, uplakaná. Přiskočil jsem k ní rychle a vzav ji do náruče, vnesl jsem ji do světnice. „Co pak? Princezna pláče?" snažil jsem se žertovat. Propukla v usedavý pláč a nebylo jí lze utišit.

Konečně dověděl jsem se příčinu zármutku. Mamá dostala časně ráno psaní a přečetši je oznámila Idunce, že nebude již v cirku na malém Jenny jezdit . . . Nikdy, ani dnes, ani zítra, nikdy!

„A zítra je neděle," bědovala Idunka; „mám již ušity nové šaty, a mamá nechce mi již dovolit ani sednout na mého Jenny. Ach! Jenny umře, jistě umře a já také nechci být bez něho . . ."

Snažil jsem se upokojit plačící. Bylo mně líto ubohého dítěte, že má rozloučiti se s tím, co mu dosud bylo největší radostí, ale v duchu byl jsem s tím spokojen.

„Jaké budoucnosti kráčí vstříc moje Idunka?" . . . Tuto otázku často jsem si opakoval a moci snažil jsem se vždy upoutati myšlenky na něco jiného, ale nebylo možná: fantasie kreslila mi obrazy bědné, černé, a přece nemohl jsem ji kárati ze lži.

Teď má být stržena z kluzké dráhy své, malá moje chráněnka, díky za to nebesům!

„Neplačte, Idunko!" těšil jsem ji; „mamá s vámi dobře smýšlí."

„Ach Jenny!" bědovala neustále.

„A koupí vám mnohem pěknější šatičky."

„Ach Jenny!—Jen jednou kdybych směla se ještě na něm projeti!"

„Nu jednou!" řekl jsem obměkčen jejím nářkem.

„Ale mamá nedovolí ani jednou!"

„Nu jednou! Ale naposledy!" opakoval jsem.

Idunka propukla v radostný jásot a tleskala ručkama utírajíc si slzy, kteréž jí po tváři kanuly.

„Tedy pojedu a zítra! Ale mamá!" namítla pojednou tázavě na mne pohlížejíc.

Ulekl jsem se své neprozřetelnosti. „Mamá—" pravil jsem v rozpacích. „Mamá se dá obměkčit."

„Už jsem se jí tolik naprosila!" Idunka znovu vzlykala.

„Nu jen neplačte, budeme prosit znova."

„Budete prosit se mnou?" tázala se kvapně maličká.

Nemohl jsem odříci — neměl jsem tolik síly; vyznávám se skroušeně ze své slabosti.

Madam ** přívětivě mne přivítala.

Konečně jste mě poctil návštěvou," řekla vlídně. „A co se o vás Idunka napovídá!" dodala nabízejíc mi sedadlo. Vykoktal jsem zmatené příčinu návštěvy. Madam ** pohledla na mne s trpkým úsměvem. „Nevíte, co žádáte," řekla. „Chcete seznati můj román? Nemám příčiny tajiti se s ním . . ."

Mlčky jsem se uklonil a madam ** vyprávěla krátce:

„Můj domov jest Francie a rodina moje patří k nejváženějším v zemi. Byla jsem vychována v klášteře, přísně katolicky. Všudy povaly mi všechny možné ctnosti, ale jedné mě odnaučili: milovati rodinu. Nemilovala jsem nikoho — a mladé srdce potřebuje přec lásky. Uhodnete moji historii! . . . Jest stará otřepaná." Madame umlkla na chvíli a opřela si čelo o bílou ruku.

„Opustila jsem svoji rodinu," pokračovala po chvíli. Můj milenec byl umělcem—jezdil v cirku. Potulovali jsme se pět let po světě a milovali jsme se vřele. Můj Oskar byl člověk nejlepší ve světě. Ubohý! — Jsou tomu právě dvě léta . . ."

Madam opět se zamlčela a sklonivši hlavu k prsoum hlasitě zaštkala.

„Madam", řekl jsem povstav, „nechci, abyste vzpomínkami rozrývala rány srdce svého, sotva zahojené—"

„Nezahojené!" opravila matka Idunčina.

„Nač tedy znova do nich bodat!" namítl jsem.

„Máte pravdu", přisvědčila mi madam.— Skončím několika slovy. Můj manžel zemřel nešťastnou náhodou spadnuv s koně. „Vrať se ku své rodině," pravil mi umíraje. „Jakmile tě rodina opět přijme, ať naše dítě opustí dráhu, na kterou jsem je uvedl, a nechť od té chvíle nepřekročí práh cirku!" Přísahala jsem. Do dneška marně jsem toužilo po návratu v rodinu. Idunka musila mne živit svým uměním — jsemť neduživá."

Pohledl jsem na sedící přede mnou postavu v černém šatu; teprv nyní zpozoroval jsem, že byla bledá, jako by byla z hrobu povstala.

„Dnes obdržela jsem list, list smíření, list odpuštění."

Madam ukončila.

„A Idunku čeká život lepší!" zvolal jsem radostně.

„Ach, můj Jenny!" bědovala v to má malá chráněnka a vinouc ručky kolem šíje matčiny, „mamá, jen jednou—jen ještě jednou —naposled!" prosila.

„Nu jednou madam," přimlouval jsem se za svou chráněnku. Nečetl jsem jakživ žádnou knihu o vychování, ale mluvil jsem tak, jako bych jich byl na sta přečetl; dokazoval jsem, že není dobře odmítati zcela prosby dítěte.

„Idunka bude pak poslušná a nebude plakat pro Jenny."

Idunka přisvědčila a madam pronesla konečně stišeným hlasem: „Tedy ještě jednou—naposledy! Zítra . . ."

Byla neděle. Celý den byl jsem nepokojný; myšlenky mé otáčely se všechny kolem madam ** a Idunky, jejího dítěte, jehož narození bylo počátkem románu. Dnes naposled! A pak opustí kluzkou dráhu toho umění!" těšil jsem se, ale bylo mi jaksi teskno.

Večer šel jsem do teátru N. Idunka přijela na malém Jenny.

„Jezdí dnes naposled!" šeptal v obecenstvu jeden druhému.

Idunka byla krásná jako by byla sestoupila s nebe. Blaženě se usmívajíc vyhledala mne v zástupu a kynula mi ručkou.

Představení její skončeno; Jenny ji hrdě odnesl z cirku, však musila se vrátit; obecenstvo nechtělo se utišit.

Hleděl jsem s tajným jakýmsi nepokojem, kdy se zase objeví—objevila se a stříbbitě přijela zpět na malém Jenny.

V tom vykřikl jsem.

Gázové šatičky Idunčiny vzňaly se o světlo neopatrně v bráně zavěšené — ulekla se a spadla s koně—smělá,—malá jezdkyně!

Oheň udusil se okamžitě na vlhkém písku, ale Jenny necítě ztráty uháněl dále, udeřiv do presu drahou svou přítelkyni.

Objel cirkus a zastavil se zděšeně frkaje—zastavil se u mrtvé Idunky.

Vložili jsme ji do rakve oděnou v bílé, gázové šatičky s lesklými drobnými hvězdami, opásanou bledě modrou šerpou a se zlatou stužkou kolem plavých kadeřavých vlásků.

. . . . Každý den ráno otevírám okno.

Zdá se mi, že slyším libezný dětský hlásek. Vyhlédám ven. V listech břečťanu štěbetají vrabci. Vyletí, usednou na okno a rozhlížejí se udiveně.

„Kam jsi nám dal naši princeznu?" zdá se mi, že se mne ptají, a zdá se mi, že slyším vzdechy madam **.

Budu se stěhovat.

Tanoletto.

Farma se pronajme.

Farma s dobrým obydlím, obilnicí, studní, sklep, maštal, skříň na kukuřici a se všemi jinými potřebami. Ta samá se nalezá 10 mil od Schuyler, Colfax Co. Neb. má dobré pozemky 160 akrů a nichž je 70 akrů přeoraných; pak má dostatek dobrých pastvin a sena. To vše mimo dobytka a náčiní dává se na 5 až 6 let do najmu na jednu třetinu mimo 50 akrů které jsou přeorané a z nichž žádá polovičku výnosu, pro první sklizeň a pro ostatní dobu též za jednu třetinu výnosu.

Bližší zprávu podá níže psaný majitel této farmy ústně neb písemně

Vacl. Wacha.

Schuyler, Colfax Co. Neb.

A. SARP,

pomocnice k porodu v Omaze, bydlí 192, roh 12té a Harney ul. vedle lekárny Reedra.

NOVA OZNÁMENÍ.

CRETE, NEBRASKA.

E. KENDALL & Co.

Prodávají zboží

železné, plechové kamna, hřebíky, atd. atd.

Ceny levnější jak kdekoliv jinde.

MAIN AVENUE,

proti

Bandově lékárně

CRETE - NEBRASKA.

(d48r4)

W. T. Buchanan.

Obchod dražební a komisionářský.

Zboží všeho druhu předměty jakékoliv prodávají se v dražbě a běžou v prodej za komisí.

Několik párů koní stále na prodej.

Pravidelné dražby v pondělí a v sobotu.

MAIN AVENUE,

CRETE, - - - NEBRASKA.

M. B. C. TRUE.

Právník.

kolektor a obchodník v gruntovním majetku.

MAIN AVENUE.

CRETE, NEBRASKA.

W. H. MORRIS,

Právník

CRETE, NEBRASKA.

Office na MAIN AVENUE.

Vedle Bandovy lékarny.

DR. BAND.

Lékař, ranhojič a lékárník.

Lékařské porady se z darma udílují.

Recepty se zvláštní opatrností se připravují.

Zděná lékárna na rohu MAIN a 13té ulici.

CRETE, NEB.

Dr. A. D. Root.

lékař a ranhojič.

Office v lékárně CHAS. DEANA, jiho západní roh Main a 13té ulici.

(d36r5) CRETE, NEB.

T. & V. C. TOOGOOD,

mají velkou zásobu zboží střižného, groceríí, lastva, obuvy, čepic, klobouků atd. atd. atd.

za ceny úzmně mírné. Všecky výrobky farmářské jako máslo, vejce, kuřata, dobytek, prasata, a je běřou za nejvyšší cenu na výměnu.

Main Avenue.

(d36r5) CRETE, NEB.

Peníze k vypůjčení na zděláné farmy a na dlouhý čas.

I. T. Benjamin

CRETE, - NEBRASKA

v písarně Bowlby a True.

Lyman & Dougherty.

Právníci a kolektoři.

Office nad Bankem.

CRETE, NEB.

R. L. CORNWELL.

Smírčí soudce a veřejný NOTAŘ.

Dluhopisy, úpisy a úřadní spisy všeho druhu se pozorně vyhotoví.

Úřadovna na **Main Avenue,** vedle M. ČADY.

CRETE, - - - NEBRASKA.

Tidball & Fuller,

v CRETE, NEB.

prodávají prkna za následující

ceny per M:

Joists & Scantling do 20 střevíců dlouhé	$22.
Common Boards	$20.—22.
Stock Boards	$25.
Flooring	$25.—35.
Well Tubing	$35.
Siding	$23.—25.

JOSEF HULA,

prodavač u

DEVENDORF & MANN,

CEDAR RAPIDS, - - IOWA.

Obchodníků v zboží střižném, kobercích, voskových plátnech atd.

Největší a nejvybranější zásoba v střední Iowa.

Zvláštní péče věnuje se potřebám českého obecenstva.

ADRESÁŘ.

CRETE, NEB.

ČENĚK DURAS.

Český hostinec. Pání hosti nalezanou vždy čerstvé Omahské pivo, Havanské doutníky a kulečníky nejnovějších druhů.

IG. F. STEIDL.

Český sedlář, obalouši krajany své vždy dobře, jak se každý kdo u něho dosud koupil ku svému prospěchu přesvědčil.

M. ČADA.

Obuvník. Kdo chce dobrou, trvanlivou obuv, za mírnou cenu nechť jej navštíví.

JOS. KLÍMA.

Hostinský, u nádraží Crete, Neb.

W. AKSAMIT.

Kovář a kolář. Main Ave.

CEDAR RAPIDS.

J. J. DVOŘÁK.

COMMERCIAL SALLOON.

Nejúpravnější hostinec v městě.

F. DVOŘÁK.

Největší český obuvnický závod.

Výrobky domácí i z nejvyhlášenějších východních továren vždy u velkém výběru.

Za vše zboží se ručí.

Do Cedar Rapids.

OZNÁMENÍ.

J. J. DVOŘÁK,

oznamuje ctěnému obecenstvu, že převzal od pana D. Neprašie

HOSTINEC,

kterýž znovu zřídil, a čeká že jej ctěné obecenstvo poctí přízní svou. (d42r4)

"SALINE COUNTY POST"

v CRETE, NEB.

Jest nejstarší a nejrozšířenější anglický list v Saline County.

Předplaťte se na něj.

"CRETE SENTINEL"

nazývá se list, který začal vycházeti v CRETE, NEB.

Kdož z krajanů našich čte anglicky měl by jej zkusiti.

PENÍZE

k založení.

$200,000

na pětiletou lhůtu, proti 10 procentním úrokům a mírnou provisí.

Peníze se vyplatí hotově.

A. W. Ocobock.

Žádosti pro Saline County buďtež podány u L. R. GRIMES, Pleasant Hill, Neb.

Český hostinec,

VÁCLAV KUČERA,

OMAHA, NEB.

Pojďte se na "BOHEMIAN HALL".

V. KUČERA.

Franty Pivoňky

NOVÝ HOSTINEC ČESKÝ

V OMAHA, NEB.

roh 7. a Jackson ulice

Do Fremont, Neb., a okolí!

SALON,

roh ulic Broad & Čtvrté,

Jos. Wisner.

„Čechův Domov",

hostinec ve Fremont, Neb.

ANTONIN JANSA.

Ant. Jansa.

Pozor krajani!

Kdo chce dobré pivo píti, k Janečkovi musí jíti;

a sice do

Schuyler, Colfax Co. Neb.

Mohu ctěnému obecenstvu posloužiti s pivem jako malvaz, s dobrými doutníky, dobrou teskou stravou a lůžkem postelí. Můj nově vystavěný hostinec jest prostranný a jeden z nejpohodlnějších na západě. Pro ukrácení chvíle stojí kulečník a jiné hry a pro potahy výtečných rolníků teplá stáje k dispozici.

S úctou JAN JANEČEK

(d36r5) hostinský.

Nejnovější obuvnický závod!

HENRY DOHLE CO.

Mají nejlepší a největší ...

BOT a STŘEVÍCŮ

Čís. 208 Far... OMAHA.